

PŘÍLOHA POUTNÍKA

Ročník I

Květen 1997

Číslo 1

Milí přátelé, farníci,

právě se Vám dostává do rukou 1. rozšířené číslo našeho osvědčeného Poutníka. Jak jistě víte, Poutníka pro nás připravuje náš duchovní správce Otec Pavel. Avšak stejně jako on i mnozí z Vás jistě cítíte, že bohatý a pestrý život v naší farnosti potřebuje větší prostor pro vzájemné sdílení informací, názorů, myšlenek i osobních zkušeností. Kde jinde najít prostor pro naplnění této potřeby než právě v tisku. Tisk je v tomto případě ideálním sdělovacím prostředkem. Ale protože v trafice na nás farní časopis nečeká, musíme si ho vytvořit sami. Není ale v silách Otce Pavla a zejména pak v jeho časových možnostech, aby sám připravoval a vydával Poutníka ve větším rozsahu než doposud. Myslím, že by to bylo i nedůstojné nás farníků, „hovět si v lenošce a nechat se krmit panem farářem“. Je naprosto zřejmé, že nelze spojovat poslání pastorační s prací žurnalisty a vydavatele. Přesto naléhavá potřeba farního tisku resp. „časopisu pro nás na míru“ tu je. Je tu i spousta nápadů a námětů. Ale najde se i dost ochotných dopisovatelů, kteří by dokázali (nejlépe s určitou pravidelností) přispívat svými články do našeho nového časopisu? My, kteří jsme byli sezváni Otcem Pavlem ke zrodu tohoto dílka pevně doufáme, že se najde dost ochotných bratří a sester, kteří rádi pomohou. Bez Vaší pomoci to nebude možné, protože základní skupinka (redakce) čítá zatím pouze 7 členů. Jsou to: Otec Pavel, Ing. Jitka Macháčková, Ing. Eva Jansová, Ing. Zdeněk Krátký, p. Vladimír Jansa, p. Radek Manl (Petrovice), p. Petr Mareš, do budoucna by měl kroužek doplnit zástupce z Verměřovic. Věřte, že mezi nimi těžko najdeme někoho, kdo by byl málo vytížen už teď. Je také fakt, že nikdo z nás farníků, nebo téměř nikdo, nemá zkušenosti a

vzdělání v oboru žurnalistiky. Přesto si myslím, že to není taková překážka, abychom si nedokázali pro sebe vytvořit takový „vesnický - farnický zpravodaj“. Ale je potřebné, aby se zapojilo co možná nejvíce laiků, abychom přílohu mohli vydávat pravidelně. Dle Vašeho zájmu a pomoci by to mohlo být 6, nebo i 12 čísel za rok. Ve farnosti je nás dost a psát umí všichni. Tak jen směle do toho.

A o čem psát? Jistě nelze do jednoho hubeného časopisu nacpat úplně všechno. Proto jsme se na přípravné schůzce dohodli na několika tematických okruzích, které by se mohly v každém čísle pravidelně opakovat. Vycházíme-li z předpokladů, že farní časopis bude vydáván pouze pro naši potřebu, měl by tedy ctít především naše životní postoje, tedy křesťanské, a přispívat především k sounáležitosti, k informování, vzdělávání, obohacování o hodnotné duchovní myšlenky a sdělování osobních zkušeností z křesťanského života. Věkové spektrum čtenářů je vlastně dáno. Zahrnuje všechny farníky od těch, kteří už umějí číst, až po ty, kteří ještě mohou číst (ostatní si to mohou alespoň poslechnout).

- Prvním pravidelným blokem (okruhem) by měl být informační kalendář. V něm bychom měli najít přehled všech připravovaných akcí pro následující období
- Dalším blokem by mohly být reportáže ze života farnosti i z dalších zajímavých akcí, na kterých budeme mít své zástupce
- V části vzdělávací bychom se mohli seznámit s významnými osobnostmi křesťanských dějin, nebo i současnosti, dále bychom si mohli rozšiřovat znalosti výkladem důležitých pojmů z oblasti liturgie a postupně se seznamovat s nejnovějšími úpravami tak, abychom alespoň při slavení liturgie „jedno byli“, ať jsme kdekoliv.

- Dále pak část kulturní, která by přiblížila zajímavosti z oblasti filmu, literatury, hudby, divadla apod.
- Samozřejmě nemůže chybět část určená dětem - vedená formou zábavnou s výchovně vzdělávacím obsahem prostřednictvím soutěží, her či krátkých povídek apod.

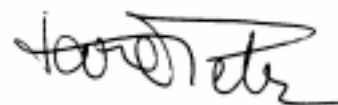
Prostor mohou dostat i všechny další zajímavé příspěvky, které budeme postupně zařazovat dle možností. Vítány jsou i humorné příhody a zážitky, i roztomilé průpovídky dětí. Všechny případné dopisovatele prosíme, aby pokud možno své příspěvky psali strojem nebo si zajistili přepsání rukopisu. Ideální by bylo na počítačovou disketu, nejlépe v programu Microsoft Word nebo AmiPro, př. T602. Rozsah příspěvků by neměl být velký. Bude-li

Váš námět rozsáhlejší, pokuste se ho rozdělit do několika kratších článků třeba i na pokračování. Příspěvky můžete předávat vyjmenovaným členům redakčního týmu. Samozřejmostí u všech příspěvků je uvedení autora textu. Aby bylo možno jednotlivá čísla přílohy sestavit a připravit pro tisk, může se stávat, že budou některé příspěvky redakčním týmem upraveny či zkráceny. Děkujeme za pochopení.

Těšíme se na spolupráci a přejeme našemu společnému dílu, aby dobře prosperovalo, plnilo Vaše očekávání a přinášelo radost do Vašich rodin a domovů.

Za redakční tým

(PeM)

KALENDÁŘ

So 24.5.	Pout' dolnočermenské farnosti na Libici nad Cidlinou (rodiště sv. Vojtěcha) a do Prahy na Břevnov, kde sv. Vojtěch založil první benediktinský klášter v Čechách
Ne 1.6. – v 9.30 h.	Slavnost Božího Těla v naší farnosti na Mariánské Hoře
Pá 6.6. – ve 20.00 h.	Klavírní recitál Michala Chrobáka v rámci Mezinárodního hudebního festivalu Letohrad 97 (kostel sv. Václava v Letohradě)
So 7.6. – v 18.00 h.	Závěrečný koncert Mezinárodního hudebního festivalu Letohrad 97 v podání Pražské komorní filharmonie. Řídí dirigent Jiří Bělohávek, účinkují sólisté Hudební školy hl.m. Prahy, houslista Josef Suk (kostel sv. Václava v Letohradě)
So 14.6. – v 9.30 h.	Kněžské svěcení v katedrále Sv. Ducha v Hradci Králové
Ne 15.6. – v 10.00 h.	Poutní slavnost v Jakubovicích
Pá 20.6. – ve 20.00 h.	Varhanní koncert - Wiktor Lyjak z Polska (kostel sv. Bartoloměje v Jablonném nad Orlicí)
Pá 20.6.	Putování lebky sv. Vojtěcha - bližší informace budou ještě zveřejněny !! (děkanský kostel v Ústí nad Orlicí)
Ne 22.6. – v 9.00 h.	Bířmování ve farním kostele Dolní Čermné a odhalení pamětní desky pana faráře P.Čeňka Ptáčka - za účasti královéhradeckého biskupa Mons. ThDr. Karla Otčenáška
Ne 29.6. – v 10.00 h.	Poutní slavnost ve Verměřovicích

ZE ŽIVOTA FARNOSTI

Bůh v mém životě

Kdo jí mé tělo a pije mou krev.....

První květnový víkend jsme v naší farnosti přivítali patera Benedikta Holotu, který již podruhé přijal pozvání zdejšího duchovního správce. Během čtyř promluv nás provedl velice náročnou částí víry - tématem eucharistie. Ti z vás, kteří měli možnost si jeho výklad poslechnout mi jistě dají za pravdu, že se jednalo o zážitek z kategorie těch vzácnějších. Nechtěla bych tu opakovat, co již jednou (a jistě lépe) bylo řečeno. Pouze bych se v krátké úvaze chtěla zamyslet nad několika momenty, které mne obzvláště oslovily.

Každý z nás se již jistě ocitl v situaci, kdy byl nucen odpovědět sám sobě, ale především Bohu, na základní otázku: „Věřím?“. Pokud budeme odpovídat ve chvílích pohody, odpověď bude jednoznačná: „Ano, věřím.“. V takových okamžicích považujeme víru a přítomnost Boha v našem životě za něco samozřejmého a nic nás nenutí přemýšlet o tom, že by to někdy mohlo být jinak. Ne s Boží přítomností, ale s naší vírou. Myslím si, že důležitým momentem je tu i jistá „setrvačnost“ víry - děda věřil, otec věřil a já precí věřím také.

Patřím k lidem, kteří - jak se říká - ve víře nevyrostli. Možná i proto je mi problematika hledání odpovědi na výše položenou otázku tak blízká. Zkuste si představit, že téměř dospělý začnete hledat ve svém životě momenty, kdy Bůh byl s Vámi, jen Vy jste o něm nevěděli, že zároveň s pronikáním do katechismu studujete přírodní vědy s jejich logickými a matematicky formulovatelnými zákony. Vedete nekonečné diskuse a spory s lidmi, kteří jsou Vám nejbližší, které milujete a přesto je svojí novou cestou zraňujete. V takových chvílích se kladná odpověď dává velmi těžko. Člověk se k ní musí „probojovat“. Ta radost a vítězný pocit, když si jednoho dne uvědomím a nahlas

vyslovím: „Věřím v jednoho Boha, Otce všemohoucího, Stvořitele nebe a země.....“.

Plynou dny a týdny a já nemám důvod, proč znovu zapochybovat. Až jednou..... Nezáleží ani tolik na tom, jaká událost mé pochybnosti vyvolala, jako spíše na tom, jak se s nimi vypořádat. Časem jsem pochopila, že jediný možný způsob, jak vyhrát boj se zmatky v duši spočívá v pokoře. Zní to tak trochu jako otrěpaná fráze, ale je to velká pravda. Teprve v momentě, kdy jsem se dokázala před Stvořitelem pokořit, přiznat slabost svých lidských sil a v upřímné modlitbě prosila o pomoc - teprve tehdy, když jsem byla „prázdná“, měl Bůh dostatek prostoru, aby mne mohl oslovit. A já poznala, jak malicherné, sobecké a pyšné byly mé starosti o hmotné věci, o uplatnění svých znalostí, sebelítost nad tím, že mi někdo ukřivdil či neoceníl mé snažení.

Dnes už vím, že „krize víry“ musí být, že nám pomáhají znovu a znovu nacházet pravou cestu k Bohu. Bůh není žádný škodolibý skřítek, ale přesto nám dává čas od času najevo, že jeho přítomnost v našem lidském životě není samozřejmá a zadarmo, že víra se nedá odůvodnit ani rozumem, ani citem. Víra je dar. A ten dar jsme dostali proto, abychom dokázali překonávat překážky. Ty, které si stavíme do cesty sami i ty, které nám pro naše dobro a růst staví do cesty Bůh. Slovy patera Holoty: „Víra, to je klečet před kouskem chleba a věřit, že je to Ježíš.“.

V závěru své promluvy pater Benedikt řekl: „Každý exercitátor je trouba. Buď Duch svatý foukne a pak se ozve zvuk, nebo nefoukne a je ticho.“ Myslím, že v průběhu jím vedené duchovní obnovy Duch svatý „foukal z plných plic“. Můžeme si jen přát, aby zvuk této trouby nepřehlušil rámus všedních dní.

(Mach)

Život farnosti

Čím žije jedna část naší farnosti - **obec Petrovice**? Pokud bychom chtěli odpovědět v duchu určitého životního stylu - neustálého spěchu a nechuti, nebo snad neschopnosti, zpomalit a zastavit se, mohla by odpověď znít stroze a jednoduše. Například: „Tím, čím žijí ostatní farnosti v našem okolí.“ Nebo bychom

mohli uslyšet: „Nic zvláštního.“. Určitě by tyto odpovědi nebyly nepravdivé. Žijeme tím, čím žije celá farnost, tím, čím žije celá církev, a to ve svých dnech všedních i svátečních. V tomto směru nechce a snad ani nemůže několik desítek věřících z venkova ve své aktivitě převyšovat místa (obce), která soustřeďují více lidí, více

možností, více duchovního potenciálu. Možná právě proto, že nás je na všechno tak málo, vítáme každou nabídku, pomoc, každý odvážný krok ze strany ostatních farníků a duchovního správce. Uvedu například zavedení mší svatých s nedělní platností, nabídky zúčastnit se zájezdů, organizovaných většinou občany Dolní Čermné, apod. Prožíváme podobné dny, stejné události jako všichni ostatní.

V tomto období jimi bylo např. připomenutí 1000 let od smrti svatého Vojtěcha a návštěva papeže Jana Pavla II. v Hradci Králové a v Praze ve dnech 25. - 27. 4. 1997. Myslím, že nebudu mluvit pouze za sebe, když připomenu návštěvu Svatého Otce jako velkou událost v životě každého z nás, událost, jejíž atmosféra doznívá v člověku dlouhou dobu, a která zůstane nesmazatelně vryta v našich srdcích. A to i v případě, že někteří z nás prožívali mši svatou slouženou Svatým Otcem ve vzdálených

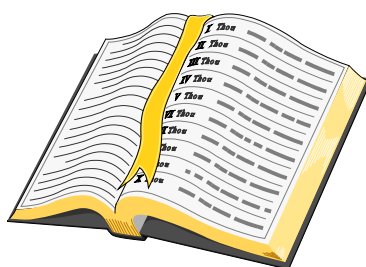
sektorech prostoru vybraných pro věřící na Letné v Praze a Velkém náměstí v Hradci Králové.

Další událost společná pro nás všechny, jíž bychom si v Petrovicích, stejně jako každý rok, chtěli připomenout je Den matek. Považuji za potřebné zdůraznit, že na přípravě a realizaci této oslavy je u nás nutná dohoda a spolupráce většího množství lidí, především z řad místního sboru hasičů. Jmenuji i tuto událost proto, že část hasičského sboru tvoří lidé věřící, a také ukazuje na nesmyslnost případného dělení se na věřící a nevěřící. Všichni jsme si v podstatě sousedy a jednáni a postoje jednoho člověka silně ovlivňují toho, který žije vedle mne. Možná však zdůrazňuji zbytečně skutečnosti obecně platné a Vám všem jasné a známé. Jak probíhá oslava Dne matek možná už víte. Krátký program sestavený ze scének, parodií na reklamy, který po skončení pokračuje taneční zábavou.

Ve stejný den, který kalendář označuje jako Den matek, jsme měli letos v Petrovicích také pouť. Pout' k patronovi našeho kostela, kterým je svatý František Xaverský, filozof žijící v 16. století. Člověk hlásající evangelium jazykem a způsobem, které byly vlastní lidem, mezi nimiž se pohyboval. Pout' je dnem, kdy se setkáváme s příbuznými a přáteli, pěkně se oblečeme a při obědě dobře najíme, ale hlavně by to asi měla být připomínka odkazu našeho patrona.

(RM)

VZDĚLÁVÁNÍ

Svatý Vojtěch a my

Životy našich světců jsou často nejlepší ilustrací našich národních dějin. Zvláště počátky křesťanství a kulturního vývoje nejen našeho českého prostředí, ale i národů především střední Evropy se odrážejí v životopisech národních světců a doby, ve které žili. Byli to zvláště oni, kteří nekompromisním křesťanstvím kultivovali národy a položili základy vzdělanosti. Stali se symboly národní síly, národního uvědomění, národní soudržnosti a svědomím národa. Po věky byli orodovnicí a prostřednicí mezi Bohem a svým lidem, jeho chloubou i jeho nadějí. Před jejich významnými a světlými postavami se v úctě sklání i moderní historie, která se oprostila od nánosů ateistické a nepřátelské ideologie.

Jednou z těchto významných postav našeho počátku dějin po svatém knížeti Václavovi je i první biskup české krve, rodem Slavníkovec z Libice svatý Vojtěch. Nepochopen vlastním lidem odešel

z české země, aby z rukou pohanských Prusů přijal mučednickou smrt. 23. dubna 1997 uplynulo tisíc let od jeho mučednické smrti. Toto milénium oslavil celý český národ, zvláště křesťané katolického vyznání. Oslavy vyvrcholily následující sobotu v Hradci Králové - diecézi, v níž leží rodiště sv. Vojtěcha a v neděli v Praze - diecézi, jíž byl sv. Vojtěch pastýřem. Důstojnost oslav podtrhla osobní účast Svätého Otce Jana Pavla II., neboť světec Vojtěch je i národním světce Polska.

V souvislosti s význačným milénium sv. Vojtěcha si položíme i zodpovězme několik otázek: jaký byl svatý Vojtěch a jací jsme my v době nastupujícího třetího tisíciletí a třeba někoho z nás probudí z náboženské všednosti:

Svatý Vojtěch šířil křesťanství

- Hlásám Krista celým svým životem, aby svět poznal, že jsem křesťan, aniž bych to vyslovil?

Svatý Vojtěch potlačoval pohanské způsoby života a mravů, brojil proti otroctví

- Nesplývám s ateistickou společností, nepoddávám se otroctví podnikání a hromadění majetku, nelpím na pozemské existenci?

Svatý Vojtěch byl statečný, pro uplatnění evangelia podstoupil i smrt

- Co konkrétně dělám já pro šíření evangelia, dokáži se obětovat pro církev, farnost, pro bližní?

Pane Ježíši, na přímlovu svätého Vojtěcha, ved' nás cestou naplnění evangelia v našich životech k svému nebeskému Otci!

(js)

Z KULTURY

Slovo o filmu

Jestliže v těchto dnech přejdete kolem plakátovací plochy v některém okolním městě, podívejte se, zda na ní není vylepena nabídka místního kina, zahrnující snímek „**Zapomenuté světlo**“. Snad se k Vám nějaké informace o tomto filmu již dostaly, možná se necháte inspirovat několika větami a dostanete chuť shlédnout zajímavý český film. Snímek režiséra Michálka zasluhuje pozornost nejen díky ději, vyprávějícímu příběh katolického faráře v podhorské venkovské farnosti, zápolícího s hloupostí a absurditou posledních měsíců totality, ale také vzhledem k výborným výkonům představitelů hlavních rolí. Veroniky Žilkové v roli nemocné, trpící Mariánky a Boleslava Polívky, jako faráře Holého.

Farář Holý se snaží i za cenu hrozeb odejmutí státního souhlasu zachránit chátrající kostel, který vnímá nejen jako místo pro sdělování Božího slova a prostor obřadní, ale také jako útočiště sebe samého a svých věřících před zlem a tupostí, zosobněných ať již řadovým

příslušníkem VB, církevním tajemníkem nebo vyšším církevním hodnostářem spolupracujícím s komunistickým státním zřízením. Tento úkol se mu alespoň částečně daří plnit a kostel může být opět na nějakou dobu místem setkávání s věřícími. Hořce však prožívá smrt Mariánky, k níž cítí něco víc, než k ostatním ženám ve svém okolí. Právě zde přerůstá Holého trochu rebelský, přesto však pokorný vztah k lidem v cosi důvěrnějšího a osobnějšího. Uvědomuje si, že pokud by nebyl knězem, ona by byla tou ženou, s níž by chtěl žít.

Autoři snímku použili stejnojmennou prózu Jakuba Demla z roku 1934 pouze jako inspiraci a výchozí bod od něž se odvíjí celý příběh. Po shlédnutí filmu ve mně převládl pocit, že čeští filmaři jsou schopni natočit snímek převyšující svojí kvalitou průměr nabízený většinou kin.

(RM)

PRO DĚTI**Ahoj děti!**

Tak už jsem tady.

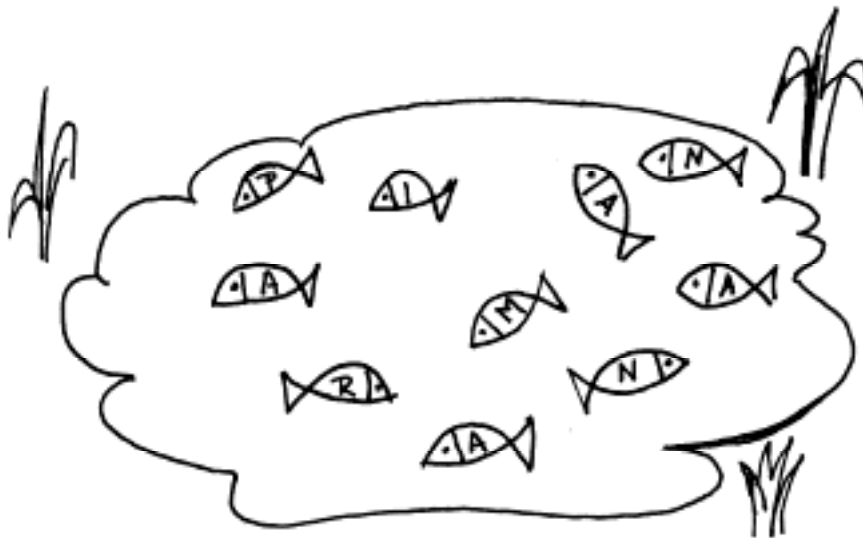
Budu za vámi přicházet
a chtěl bych si s vámi trochu hrát.
Doufám, že se vám to bude líbit
a stanu se brzy váš kamarád.

Ptáte se, kdo jsem?

Dovolte, abych se vám představil.
Skrývám v sobě otázky, hádanky a záhady
a jsem hodně zvědavý,
proto **OTAZNÍČEK** mi říkají.

Pro nejmenší:

Představte si, že jste malí rybáři a sedíte na břehu našeho rybníčka. Máte malou udici a lovíte rybky. Každá rybička nese jedno písmeno. Až ulovíte všechny rybky, získáte tím také všechna písmenka, ze kterých lze sestavit jedno jméno (skládá se ze dvou slov). Lovit můžete třeba tak, že si postupně všechny rybky zaškrtnete a písmenka přepíšete na kousky papíru. Pak už bude jistě jednoduché je správně poskládat.

Pro vás větší, děvčata a kluci,

jsem připravil těžší úkol. Obvykle, když něco začíná, říkává se, že je to od A. Zkusíme to také tak. Mám pro vás na poslední stránce připravenou abecedu, ale, jak sami vidíte, je trochu popletená. Dvojice slov nepasují dohromady. Pokuste se je tedy sestavit správně tak, jak k sobě patří. Zvládnete tento úkol? Budu vám držet pěsti. A pokud se vám všechno nepodaří, nevadí. Zkuste vyzkoušet rodiče!!

APOŠTOLSKÉ	ALŽBĚTA
DESATERO	BLAHOSLAVENSTVÍ
DOKONALÁ	CYRENSKÝ
EZAU	DCERA
GENEZARETSKÉ	ELEISON
GETSEMANSKÁ	GALILEJSKÁ
JAIROVA	HORA
JIDÁŠ	HŘÍCH
JONÁŠ	IŠKARIOTSKÝ
KÁNA	JÁKOB
KYRIE	JEZERO
MARNOTRATNÝ	KONCIL
MILOSRDNÝ	LÍTOST
NEPOSKVRNĚNÉ	OLTÁŘNÍ
NOVÝ	PILÁT
OLIVETSKÁ	POČETÍ
OSMERO	PŘIKÁZÁNÍ
PONTSKÝ	SAMARITÁN
POSLEDNÍ	SKUTKY
SVÁTOST	SYN
ŠIMON	VEČEŘE
TAJEMSTVÍ	VELRYBA
TĚŽKÝ	VÍRY
VATIKÁNSKÝ	ZAHRADA
ZACHARIÁŠ	ZÁKON

Věřím, že s popletenou abecedou jste se již vypořádali. Tak snad ještě něco. Je to několik řádků, které možná někteří z vás i znáte.

Úsměv

Úsměv nestojí nic
a vynáší mnoho.
Obohacuje toho, kdo jej přijímá,
aniž by ochuzoval toho,
kdo jej daruje.
Kdybys potkal někoho,
kdo by neměl pro tebe úsměv,
ačkoliv na něj čekáš,
buď tak velkodušný,
a potěš ho ty svým úsměvem
protože nikdo tak nepotřebuje
úsměv,
jako ten,
kdo ho nemá pro druhé.

Úsměv

Jak dokáže být silný,
povzbudivý, laskavý,
umí zdolat i ty největší překážky.
Je ho stále více třeba.

Pokusíme se o to také ??

(já)

Vydává Farnost sv. Jiří **Dolní Čermná**

Tiskne **Tiskárna DOBEL**, Dobrovského 556, Lanškroun, ☎ 0467 / 52 31 59